

РЕШЕНИЕ

№ 12940

гр. София, 14.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в
публично заседание на 02.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **2395** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 84, ал. 3 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано е по жалба на А. Г. М. Д., ЛНЧ:[ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение №1538 от 12.02.2025 г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Позовава се на практиката на СЕС. Подробни съображения в тази насока са релевирани в депозираната жалба. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява адвокат Х., който поддържа депозираната жалба. От съда иска да отмени оспорения административен акт, като административната преписка бъде върната на административния орган със задължителни указания по прилагане и тълкуване на закона. Не претендира разноски.

Ответникът – Председател на Държавната агенция за бежанците при МС, в с.з. се представлява от юрисконсулт Г., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор П., който излага становище за неоснователност на депозираната жалба и моли съда да я остави без уважение.

Административен съд София - град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна

следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № ОК-13-1134/05.07.2024 г. по описа РПЦ-С. до Председател на ДАБ при МС от А. Г. М. Д., с която чужденецът е поискал предоставяне на международна закрила от Република България. Молителят е регистриран като А. Г. М. Д., ЛНЧ: [ЕГН], мъжки пол, [дата на раждане] в [населено място], обл. И., С., гражданин на С., арабин по етническа принадлежност, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: женен. Личните му данни първоначално са установени въз основа на подписана от него декларация по чл.30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на административното производство от страна на молителя са представени следните документи: Лична карта № 14186106, издадена на 23.06.2009 г. от Министерство на вътрешните работи, Сирийска арабска република; Удостоверение за сключен граждански брак № 296/2925, издадено на 17.11.2016 г. от Шериатски съд, Министерство на правосъдието, Сирийска арабска република; Семейна книжка с рег. № 04, издадена на 20.11.2016 г. от отдел „Гражданско състояние“, Министерство на вътрешните работи, Сирийска арабска република; Студентска книжка, издадена от Факултет по изкуства, Т. университет, Министерство на висшето образование, Сирийска арабска република; Удостоверение за положени изпити във Факултет по „Изкуства и хуманитарни науки“, Т. университет, Министерство на висшето образование, Сирийска арабска република.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на арабски език, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично /л.73-83/. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2407050002. С писмо Рег. № М-12254/22.08.2024г., съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е ДАНС не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето А. Г. М. Д., в случай, че отговаря на изискванията на ЗУБ /л.28/.

Видно от административната преписка с жалбоподателя е проведено интервю, обективизирано в Протокол с рег. № УП23541/12.07.2024 г. в производство по общия ред с цел чужденецът да представи обстойно фактите, свързани непосредствени с неговия проблем, респективно изясняване причините, поради които е напуснал страната си по произход, респективно е подал молба за предоставяне на международна закрила от Република България /л.67-70/.

От протокола за проведено интервю се установява, че чужденецът е напуснал нелегално С. в началото на м. Юни 2024 г. Няколко пъти правил опити да напусне С. с неговата съпруга и децата им. Успешно стигат до Турция и след което директно се отправили към Република България. Допълва, че имали два-три неуспешни опита за преминаване на границата с Република България. След това неговата съпруга и децата им се върнали в [населено място], а той успял да премине границата на Турция с Република България заедно с още 10-15 души, които не познавал. Когато напуснал С. нямал документи. Посочва, че на 25.06.2024 г. молителят успява да влезе на територията на Република България нелегално, преминавайки оградата със стълба. Заедно бил с още 15 души. Допълва, че ходили в гората около пет – шест дни, и почивали през това време. На магистралата той и останалите хора били качени в автомобили, които са ги докарали в [населено място]. Молителят бил оставен в близост до бежанския лагер в „О. К.“, и той се свързвал с адвокат. Още докато преминавал през Турция, молителят искал да остане в Република България, поради което преценил, че за това ще са му необходими услугите на адвокат. Докато бил при адвоката, имало и преводач. В Турция е пребивавал общо шест дни, след което се отправя към Република България. Мотивира молбата си с желанието да остане на територията на Република

България, в частност [населено място], за да има по-добър живот. Заявил е, че не притежава разрешение за влизане или пребиваване в друга държава – членка на ЕС, от негова страна не е подавана молба за закрила в друга държава на ЕС.

За себе си заявява, че е женен, има сключен граждански брак на 17.11.2016 г. в Л., С., учил е в университет Тишрин, специалност „История“ в [населено място]. Не е завършил висшето си образование, останал му само един семестър, но вече било много опасно в Л., заради упражняван спрямо него тормоз, за това, че е сунит, а там живеят алеути. Той и неговото семейство правили няколко пъти опити за влизане в Република България. Неговата съпруга се казва Р. Х. Д., [дата на раждане] Имат две деца О., [дата на раждане] и М. на 22.10.2021 г. Към настоящия момент неговата съпруга и деца се намират в [населено място], Турция при далечни роднини на съпругата му. Допълва, че не е служил в армията в С.. Заявява, че не е получавал призовка да се яви в армията, тъй като бил студент от 2011 г. до 2017 г. В С. висшето образование е четири години. Той не успял да завърши едната година, тъй като се налагало да работи, за да си плати и да повтори годината. Молителят спира да учи през 2017 г., но в област И., която не е под контрола на Б. А. и на редовната армия и не могат да дадат призовка. Допълва, че ако е останал в университета в [населено място] е щял да получи призовка, защото е под контрола на Б. А..

Чужденецът мотивира молбата си за предоставяне на международна закрила с липсата на живот, работа, здравеопазване в С., както и желанието си да подsigури по-добър живот за своите деца. Акцентира, че в района на И. има много бомбардировки. Поради липса на финансова възможност, молителят е напуснал едва в този момент, а и неговите деца били много малки. Молителят е заявил, че не желае да се завърне в С., тъй като ще трябва да се предаде и да служи в редовната армия. Допълва, че не може да се върна в Република Турция поради липса на легални документи, с които да пребивава. Към датата на проведеното интервю от негова страна е заявено, че област И. и родното му [населено място] са под контрола на ислямска групировка „Н.“ и в района няма присъствие на редовната сирийска армия и на свободната армия. Посочва, че в селото има бомбардировки от страна на редовната армия. Допълва, че в [населено място], област И. живеят неговите родители и неговите братя и сестри.

С цел изясняване на факти и обстоятелства относно бежанската история на молителя, с него е проведено второ интервю, обективизирано в Протокол за проведено интервю рег. № УП23541 от 13.11.2024 г. В хода на второто интервю от страна на чужденецът е заявено, че живее в [населено място], находящо се на един километър от [населено място], област И.. Селото се намира на границата между контролираните от свободната армия и различните въоръжени фракции населени места. Допълва, че селото се намира между воюващите сили на режима, който е подкрепян от И. и различните въоръжени групировки, като „А.“, „Освобождаване на Ш.“. Всеки месец в [населено място] и в [населено място] имало убити хора поради бомбардировки, имало и нови фракции, които се създават. Преди около една година в Ариха е паднала ракета, в резултат на което били убити 11 души, между тях и двама негови вуйчовци. В [населено място] почти всеки ден имало сражения, които понякога продължавали и около един месец. Неговото родно село и област И. от 4-5 години били под управление на фракцията „Освобождаване на Ш.“, но често между силите, които са в тази групировка са водени сражения. Уточнява, че групировката има пълен контрол над цялата област И. и когато решат, нейните представители могат да спрат водата, да затворят улица, да вземат насила земя от собствениците им, да отвлекат, когото пожелаят, ако има парични средства. Първоначално тази групировка е била с наименование „Ал – Насра“. Молителят лично не е виждал воюващи помежду си военни групировки, но е бил свидетел как военни самолети бомбардират [населено място] и [населено място]. Няма спомен кога са хвърляни и къде са падали бомбите, тъй като това постоянно се случва. Заявява, че не може да

живее в друго населено място в държавата си по произход, поради това, че е сунит и ако излезе от област И. има вероятност да бъде задържан в затвора от режима, респективно да бъде взет като войник, за да се сражава. Допълва, че лично към него и семейството му няма отправяни заплахи. Към датата на проведеното второ интервю, неговата съпруга и децата им се намират в [населено място], общ. Ариха при неговите родители. Съпругата и децата му са върнати в С. от Република Турция преди два месеца поради липса на документи.

В хода на проведените интервюта от молителя е заявено, че не е живял в друга държава членка на ЕС. Декларира, че не е имал проблеми заради етническата, но е имал такива заради религиозната му принадлежност. Не е членувал в политически партии и паравоенни организации, не е бил задържан, арестуван, съден или осъждан от официалните власти в държавата си по произход. Твърди, че не бил обект на репресии в държавата си по произход, спрямо него не е упражнявано физическо и/или психическо насилие.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-02-66/24.01.2025 г. относно Сирийска арабска република – актуална политическа и икономическа ситуация /л.22-27/.

Със Становище Рег. № УП23541/29.01.2025 г. на главен експерт в отдел ПМЗ-„кв. О. К.“, РПЦ-С. е предложено на председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. Г. М. Д. /л.21/.

Постановено е обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ поради липса на материалноправните основания за това. Решаващият орган е приел, че в хода на административното производство не са установени факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на молителя. Той не е направил обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително международни организации, като същите не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследване. Прието е, че чужденецът не посочва никакви основателни опасения от преследване, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От негова страна не са посочени основателни причини от преследване нито в страната му по произход – С.. Спрямо същия не са били предприемани никакви действия, които да се приемат като тежки посегателства срещу личността му по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ и риск от такива. Прието е за безспорно, че молителят не попада и в хипотезата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ. Не са установени дискриминационни и други неблагоприятни мерки, водещи до преследване. Молителят не е осъждан, не е бил преследван от официалните власти в С., нито е заплашван или преследван по етнически причини в С.. Акцентирано е, че изложените от молителя твърдения за психически тормоз поради изповядваната от него религия с използване на нецензурни думи /сунит/ не е прието като основание, водещо до предоставяне на статут на бежанец. От страна на молителя в хода на административното производство не са представени доказателства, удостоверяващи наличие на основателни опасения от преследване по посочените критерии.

Направено е заключение, че към конкретния момент, молителят е взел решение да напусне държавата си по произход без видима причина, възползвайки се от факта, че в даден период от време на територията на С. е съществувал вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с висока степен на безогледно насилие. Обсъдено е приложението на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г., като е акцентирано, че липсата на доказани конкретни данни, потвърждаващи твърденията на търсещото закрила лице водят до извод, че опасенията му от преследване са неоснователни и за него персонално не съществува опасност да бъде задържан

или репресиран при евентуално завръщане в страната му по произход. Прието е, че не са налице основания да бъде прието, че от страна на официалните сирийски власти или други организации и/или групировки в С. са предприети безогледно масови репресии срещу гражданите. Посочено е, че с оглед изложената от молителя бежанска история в случая не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец, поради това, че твърденията му не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ вр. чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, както и риск от бъдещо такова. В случая дори не е установено наличие на образувано наказателно преследване спрямо чуждия гражданин или наказание за отказа му да отбие военната си служба в С.. Акцентирано е, че от страна на молителя липсват изявления да е бил търсен лично да се присъедини към редовната армия или кюрдските сили, които контролират населеното място, в което е живял в С.. Прието е, че решението за напускане на държавата по произход от молителя е сторено по икономически причини, и в случая се касае за „икономически мигрант“, но не и за „бежанец“. Относно изразеното от страна на чужденеца опасение, че при завръщането му в държавата му по произход ще бъде задържан в затвора от режима или ще бъде привлечен към редовната армия, за да се сражава, от страна на административния орган е посочено, че въз основа на данните за падане на режима на Б. А. на 08.12.2024 г. е безпредметно обсъждане на възможността за привличане на чужденеца като войник в редовната сирийска армия. Обсъдено е, че евентуалният отказ на молителя да воюва за своята родина, не е достатъчно основание, за да се приеме, че за него са налице основанията, визирани в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. При излагане на тези мотиви от страна на административния орган е обсъдена и Справка вх. № МД-02-66/24.01.2025 г. относно Сирийска арабска република – представителите на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, от както „Х. Т. ал Ш.“ обявява обща амнистия. На 21.12.2024 г., сирийският вестник Al Watan съобщава, че най-малко 34 00 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в централите в осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от „крепостите“ на бившия режим в провинциите Л. и Т.. Прието е, че за търсещия международна закрила не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, тъй като от негова страна не е посочен член на неговото семейство, който има предоставен статут на бежанец в Република България.

Прието е, че по отношение на чужденеца не са налице и основанията за предоставяне на хуманитарен статут. Акцентирано е, че от негова страна в хода на проведеното административно производство не са направени обосновани изявления за наличие на реална опасност от тежки посегателства във връзка с възможността за прилагането на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Не е установено и наличието на реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ. Независимо от установената липса на личен елемент за търсената закрила, събитията случили се в държавата по произход на молителя преди и след неговото напускане, административният орган е извършил преценка на предпоставките за прилагане разширенията, дадени с Решение от 17.02.2009 г. на СЕС относно тълкуването на чл. 15, б. „в“ от Квалификационната директива, респективно в чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

От приобщената в хода на административното производство справка, административният орган е приел, че отразените в същата обстоятелства за актуалното положение в С. и въз основа на факторите, които се вземат под внимание при преценка на нивото на насилие: смърт и наранявания сред цивилното население в резултат на битки, включително възможна времева динамика на броя на смъртните случаи и нараняванията, брой на вътрешно разселените лица, водят до извод, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ. Акцентирано е, че от приобщените справки не се установяват данни в областта да е налице безогледно насилие, което да достига високо ниво и съответно да се изисква по-ниско ниво на отделни елементи, за да се констатира съществени основания, въз основа, на които да се счита, че цивилно лице, върнато на територията на страната си по произход, ще бъде изложено

на реална опасност от тежки посегателства, изразяващи се в тежки заплахи срещу живота или личността му по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, респ. чл. 15, б. „в“ от Директива 2011/895/ЕС.

От справката е установено, че към датата на издаване на решението не са налице данни за наличие на вътрешен или международен конфликт на цялата територия на С.. Установено е, че съществуват спорадични инциденти, водещи до насилие, но те не могат да бъдат оценени като въоръжен конфликт и не са в състояние да предизвикат масов ефект. Направен е извод, че с оглед актуалната информация от справката в С. са налице безспорни данни, че обстановката в страната е овладяна до степен, която да осигури приемливо ниво на сигурност за населението. Акцентирано е, че се установява и че не са налице данни по отношение на молителя да съществува реален риск да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като може спокойно да пътува и да получи достъп до държавата си по произход, както и че може да се установи основателно там. Административният орган е обсъдил и приложението на чл. 9, ал. 5 от ЗУБ – хуманитарен статут може да бъде предоставен, когато в една част от държавата по произход не съществува реален риск, чужденецът да понесе тежки посегателства, при които той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там. Обсъдено е приложението на чл. 9, ал. 6 и ал. 8 от ЗУБ, като е направен извод, че за молителя с оглед установеното не са налице визираните в тези норми предпоставки.

С оглед установеното е направена оценка, че в конкретния случай не са налице добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на молителя за международна закрила, за да са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут, безогледното насилие в С. следва да е изключително, а да е налице такова не се установява от приобщените в хода на административното производство справки. Посочено е, че в случая не се установява и спрямо чуждия гражданин да са налице сериозни и потвърдени основания, за да се приеме, че единствено на основание присъствието си на територията на С., той би бил изправен пред реален риск да се превърне в обект на заплахата, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. Акцентирано е и, че към датата на издаване на решението, близките на чужденеца, съгласно неговите изявления нямат проблеми, различни от лични и икономически. Направен е извод, че от представената бежанска история не може да бъде установено дали молителят е бил преследван или да има бъдещ риск от преследване от страна на държавата, както и че в случая не са установени негативни последици спрямо него, поради доброволното му напускане на С.. Обсъдено е, че по отношение на молителя липсва наличие на предпоставки за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, тъй като от негова страна не е посочен член от семейството му да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Посочено е, че не са налице и предпоставките и условията за предоставяне на хуманитарен статут по други хуманитарни причини – чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като молителят в случая не се позовава на причини от хуманитарен характер. В заключение е прието, че по отношение на молителя не са налице предпоставките за предоставяне на статут за бежанец и хуманитарен статут.

По делото са представени и приети като писмени доказателства, както следва:

Представени от ответника: Справка с вх. № МД-02-159/14.03.2025 г. относно актуална обществено-политическа обстановка към 14.03.2025 г. в С. и Справка вх. № МД-02-160/14.03.2025 г. /л.103-107/ и Решение № 13735/17.12.2024 г., постановено по административно дело № 10324/2024 г. по описа на ВАС и Решение № 2110/04.03.2025 г., постановено по административно дело № 11636/2024 г. по описа на ВАС /л.108-111/.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ, а именно Председателят на ДАБ при МС.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени

нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. От приетите и неоспорени по делото доказателства безспорно се установи, че чужденецът е информиран писмено, на разбираем за него език за реда, по който ще се проведе производството по предоставяне на международна закрила, за неговите права и задължения, респективно за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци /чл. 58, ал. 8 от ЗУБ/. Своевременно и по надлежния ред е информиран за датата на провеждане на интервю, като му е представена възможност да изложи своята бежанска история и да ангажира доказателства в подкрепа на своите твърдения на заявления от него език, като за тази цел му е бил осигурен преводач. От представените с административната преписка протоколи от проведени интервюта се установи, че те са проведени на заявления от чужденеца език, като той изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. С оглед нормата на чл. 73 от ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила е разглеждана индивидуално, като на молителя е предоставена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно, той не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на своите твърдения.

Разглеждана по същество жалбата е **неоснователна**.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение, или военна групировка.

При проведеното интервю, молителят изрично е заявил, че не е бил обект на преследване от страна на държавата, политически партии или организации или недържавни субекти, не е имал проблеми, свързани с религиозната и етническата му принадлежност, политически убеждения или принадлежност към определена социална група. От жалбоподателя в хода на проведеното интервю не са съобщени събития, които да са настъпили след като е напуснал държавата си по произход, или пък извършвани от него действия/дейности, след заминаването му, израз или продължение на убеждения и ориентация, изразявани в държавата му на произход, които да пораждат у него опасения от преследване при завръщане, респективно да сочат на нужда от международна закрила. Следователно правилни са изводите на административния орган, че спрямо молителя не са налице предпоставките по чл. 8, ал. 1 и чл. 8, ал. 2 – 5 от ЗУБ. Правилно е прието, че не следва да бъдат обсъждани и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 8, ал. 9 от ЗУБ, предвид че от страна на чужденеца не е заявено член на семейството му да има предоставен статут на бежанец в Република България. Видно от протоколите от проведените интервюта се установява, че молителят е напуснал държавата си по произход поради финансови проблеми – да намери работа, за да подпомага издръжката на своето семейство, включително и да завърши образованието си. При така изложеното, съдът намира за правилни изводите на административния орган, че в случая се касае за „мигрант“, но не и за лице, което реално има нужда от предоставяне на международна закрила.

Следователно от събраните по делото доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение. Отделно по отношение на него не са били са били отправяни заплахи от субекти на преследване по смисъла на закона, не е бил арестуван, съден или осъждан, не е имал проблеми, свързани с етническия си произход или с изповядваната от него религия. В тази връзка правилни са изводите за липса на законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец, предвидени в чл. 8 от ЗУБ.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън

държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Нормата на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е в пълно съответствие с чл. 15, б. „в“ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. /отм. с Директива 95/2011/ЕО/ относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила.

При разглеждането на този въпрос Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на „въоръжен вътрешен или международен конфликт“.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая тези критерии не са изпълнени. Търсещият закрила не сочи данни, които да се интерпретират като състояние на реална опасност, насочена пряко към личността му. Обосновано административният орган е приел, че не може да се направи извод, че е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут, засегнато в специалната хипотеза на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ.

В процесния случай между страните няма спор, а и от представените по делото официални справки относно актуалното положение в Сирийска арабска република се установи, че на 27.11.2024 г. ислямската групировка „Х. Т. ал Ш.“, чиито контрол преди това е ограничен до части от провинциите А. и И., започва голяма офанзива в Североизточна С. в сътрудничество със съюзни бунтовнически фракции. На 08.12.2024 г. бунтовниците, водени от HTS, навлизат в Д. и декларират победа, а същия ден президентът Б. А., е назначен за временен президент на С., конституцията от 2012 г. е суспендирана, а парламентът е разпуснат. Представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство на страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута в голяма численост в дните, от както „Х. Т. ал Ш.“ обявява амнистия. На 18.02.2025 г. след провеждане на преговори, Сирийските демократични сили се съгласяват да интегрират своите военни сили и граждански институции в структурите на новото сирийско правителство. Ръководените от кюрдите Сирийски демократични сили и Сирийски демократичен съвет се споразумяват да интегрират своите военни сили в армията на новото сирийско правителство. На 02.03.2025 г., новите власти в С. обявяват сформирането на седемчленен комитет за изготвяне на конституционна харта за управление на прехода към демокрация. Новите управляващи са съсредоточени върху възстановяването на С. и нейните институции след отстраняването на властта на Б. А. на 08.12.2024 г. В бюлетин на ВКБООН от 07.03.2025 г. е посочено, че по данни на Комисариата към 06.03.2025 г. около 301 967 души са се завърнали в С. през съседни държави от началото на м. Декември 2024 г. Според ново широкомащабно проучване на намеренията, проведено от ВКБООН, REACH и К. за координация и управление на лагери, един милион вътрешно разселени лица, живеещи в лагери и обекти в С. С.,

възнамеряват да се завърнат в районите си на произход в рамките на една година, 600 000 от тях дори преди края на лятото. Според изчисления на ВКБООН от 06.03.2025 г., считано от 08.12.2024г. 303 400 сирийци са преминали обратно в С. от съседни държави.

Представители на бившия сирийски режим продължават да се помиряват и да уреждат статута си с временното правителство в страната. Военен персонал на бившия режим, лица, призовани за задължителна служба, се явяват в центрове за уреждане на статута, от както „Х. Т. ал Ш.“ обявява обща амнистия. На 21.12.2024 г. сирийският вестник Al Watan съобщава, че най-малко 34 000 бивши членове на режима на А. са подали заявления за уреждане на статута си в централите на осем провинции, като най-малко 20 000 от тези кандидати произхождат от „крепостите“ на бившия режим в провинциите Л. и Т..

Правилно от страна на административния орган е прието, че по отношение на молителя не са налице и предпоставките за предоставяне на статут по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, предвид липсата на посочване на член на неговото семейство, който да има предоставен хуманитарен статут в Република България. Съдът намира, че по отношение на жалбоподателя не са налице и условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, тъй като безспорно от доказателствата по делото липсва позоваване от негова страна на наличие на причини от хуманитарен характер.

Нормата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, определя, че хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Под „други причини“ следва да се има предвид не всяка една причина, независимо и с оглед на нейното естество. Тази хипотеза урежда останалите случаи, различни от визираните в ал. 1 на същата законова разпоредба, и въз основа на които да се установи същата по интензитет реална и съществуваща опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при евентуалното му завръщане в страната му по произход. Както се установи по делото, изявления от жалбоподателя в хода на административното производство в тази насока не са направени. Съдът намира с оглед приложението на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, в процесния случай действително не са налице хуманитарни причини, които да са от такова естество, че да разкриват реална опасност от посегателство върху личността на чужденеца, който кандидатства за получаването на статут, и които безспорно в процесния случай не се установяват по отношение на жалбоподателя.

При така изложените съображения оспореното Решение № 1538/12.02.2025 г. на Председател на ДАБ при МС, с което е отказано предоставяне на международна закрила на А. Г. М. Д. е законосъобразно и не са налице основания за неговата отмяна. Жалбата като неоснователна и недоказана следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 13-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Г. М. Д., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на С., с адрес: [населено място], [улица], срещу Решение № 1538 от 12.02.2025г. на Председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: